

ГЛАВА VII.

Трудовѣтъ и хората на Учредителното Събрание.

Когато избирателитѣ съставяха программитѣ си въ 1789 год., тѣ нѣмаха намѣрение да промѣнятъ управлението и социалнитѣ условия на Франция, но искаха само да прѣмахнатъ злоупотрѣбеніята на старата конституция, която бѣше толкозъ неопрѣдѣлена, щото самото ѝ съществуване е и до сега историческа хипотеза. Когато депутатитѣ на генералнитѣ щати образуваха Народно Събрание, тѣ тѣй ежщо не си туряха за цѣль да свалятъ монархията, но само да я възобновятъ.

Обаче еднитѣ и другитѣ дѣйствуваха подѣ влиянието на философскитѣ учения, които трѣбваше да ги докаратъ до тие резултати, до толкова истината господствува надѣ умоветѣ, даже и тогасъ, когато тѣ я не съзнаватъ още ясно.

Учрежденията основани отъ първото народно събрание бѣхъ естествено единъ видъ взаимно съглашение мѣжду остатъцитѣ на изчезающето общество и едва сгруппированитѣ елементи на новото. Заради това не е чудно и да срѣшнемъ едно до друго противурѣчиви принципи, к. н. божественното право, прѣдставлявано отъ наслѣдственната кралска властъ и върховното право на народа, проявявано чрѣзъ изборния принципъ за всички други длѣжности. На всѣко стѣпало отъ политическата стѣлба законодателя е допусналъ подобенъ дуализмъ, което е придало времененъ характеръ на много негови актове, когато самъ той се е основавалъ на прѣдвѣчнитѣ принципи на справедливостта.

Почнатата съ таквъзъ чувство на искусенъ ентузизмъ и при блѣсъка на великолѣпни надѣжди, конституцията отъ 1791 година бѣше свършена посрѣдъ раз-